

Casas y tumbas

Bernardo Atxaga (Alfaguara, 2020)

La concessió del darrer Premio Nacional de las Letras Españolas a un escriptor en euskera com Bernardo Atxaga (Asteasu, 1951), va anar més enllà allà del reconeixement a una trajectòria literària excepcional i a tot un far ètic, per elevar-se a profund gest simbòlic. Des dels seus primers poemes de finals dels anys 70, i la seva novel·la *Obabakoak*, l'autor ha buscat aprofundir en allò que ens fa humans, del més sublim al més terrible, passant per totes les tonalitats de grisos, i mostrant una especial atracció pels paisatges de la infància, la natura, els animals, el món rural, els lligams que ens uneixen i els conflictes interiors. La seva darrera novel·la, *Casas y tumbas*, va partir d'una garsa que aixecà el vol des d'un camp de patates i acabà seguint a un grapat de personatges al llarg dels anys, mostrant-nos la seva amistat, amor, patiments, sentiments acarnissats i vulnerabilitat. Probablement la més lliure i juganera de les seves obres, en ella l'autor se les empesca per picar l'ullet a la novel·la de misteri a l'estil d'Agatha Christie i als westerns, al temps que concedeix el mateix pes narratiu a la història d'un porc senglar en dificultats, que a un *reality* on es lluita contra la obesitat.

Altres lectures del gènere *narrativa*:

Cos i Un lloc anomenat antany

Olga Tokarczuk (Rata, 2019 / Proa, 2020)

A l'horitzó / A lo lejos

Hernán Díaz (Periscopi, Impedimenta, 2020)